

Sygn. akt: VU 1886/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Mirosława Molenda-Migdalewicz

Protokolant: Katarzyna Awsiukiewicz

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2013 r. w Legnicy

sprawy z wniosku J. Ł.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o emeryturę

na skutek odwołania J. Ł.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 12 października 2012 roku

znak (...)

I. zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 12 października 2012 roku znak (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy J. Ł. prawo do emerytury od 06 listopada 2012 roku,,

II. stwierdza, iż organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu prawa do świadczenia,

III. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na rzecz wnioskodawcy kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 listopada 2012 r. w sprawie (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił wnioskodawcy J. Ł. prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

W uzasadnieniu decyzji organ emerytalny wskazał, że wnioskodawca nie spełnia warunków do uzyskania przedmiotowego świadczenia. Wprawdzie w dacie złożenia wniosku o przyznanie emerytury J. Ł. osiągnął stosowny wiek emerytalny, udowodnił ponad 25 letni okres składkowy i nieskładkowy, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, to jednak zdaniem organu emerytalnego udowodnił zaledwie 4 lata, 11 miesięcy i 3 dni stażu pracy w warunkach szczególnych, o którym mowa § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudniony w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a ponadto w chwili złożenia wniosku pozostawał w zatrudnieniu. Zakład Ubezpieczeń nie zaliczył wnioskodawcy w ramach stażu pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze okresu zatrudnienia:

- od 10 listopada 1973 r. do 11 marca 1987 r. oraz od 10 marca 1988 r. do 14 października 1988 r. w Przedsiębiorstwie (...) we W., ponieważ charakter pracy wskazany w świadectwie wykonywania pracy zaliczonej do pierwszej kategorii zatrudnienia z dnia 14 października 1988 r. nie został określony zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r., a opis stanowiska pracy nie był zgodny z wykazem, działem, pozycją i punktem powołanych przepisów branżowych;

- od 15 września 1989 r. do 31 marca 1994 r. w (...) Sp. z o.o. w L., ponieważ charakter pracy wskazany w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze z dnia 10 stycznia 1996 r. nie został określony zgodnie z przepisami cytowanego rozporządzenia, a opis stanowiska pracy nie był zgodny z wykazem, działem, pozycją i punktem powołanych przepisów branżowych. Ponadto ze świadectwa pracy wynikało, iż J. Ł. pracował jednocześnie na kilku stanowiskach, a zatem nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Od powyższej decyzji odwołanie złożył wnioskodawca J. Ł., domagając się jej zmiany poprzez przyznanie prawa do emerytury oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania. W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 05 listopada 2012 r. rozwiązał stosunek pracy z dotychczasowym pracodawcą. Argumentował ponadto, iż przepisy branżowe, na które powoływał się organ rentowy nie mieszczą się w katalogu powszechnie obowiązujących aktów prawnych. Dla określenia, czy praca była wykonywana przez ubezpieczonego w warunkach szczególnych, podstawowe znaczenie ma natomiast rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. Nadto wywodził, iż w świadectwie pracy z dnia 14 października 1988 r. błędnie wskazano, iż pracował na stanowisku układacza kamieni w piecach kręgowych podczas, gdy wykonywał prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych. W odniesieniu do zarzutu mnogości stanowisk pracy zajmowanych w spornym okresie zauważył, iż świadczył pracę polegającą na obsłudze żurawi różnego typu, którą aktualnie ujmowane są w świetle cytowanego rozporządzenia zbiorczo pod pojęciem maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie, uzasadniając swoje stanowisko jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca J. Ł., urodzony w dniu (...), w dniu(...)ukończył 60 lat. Na dzień 01 stycznia 1999 r. wykazał 26 lat, 5 miesięcy i 25 dni okresów składkowych i nieskładkowych, a w tym staż pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w wymiarze 4 lat, 11 miesięcy i 3 dni. Nie przystąpił do OFE. Na dzień złożenia wniosku pozostawał zatrudniony w PHU (...) w L.. Stosunek pracy ustał z dniem 05 listopada 2012 r. na mocy porozumienia stron.

/bezsporne/

W okresie od 10 listopada 1973 r. do 11 marca 1987 r. oraz od 10 marca 1988 r. do 14 października 1988 r. J. Ł. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...)we W.stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku maszynista żurawi samojezdnych kołowych. W okresie od 01 maja 1979 r. do 29 lutego 1980 r. przedsiębiorstwo nie wypłacało wnioskodawcy wynagrodzenia za pracę.

Wnioskodawca, przy użyciu żurawi o udźwigu od 10 do 45 ton wykonywał prace polegające m.in. na podnoszeniu i opuszczaniu materiałów, montażu konstrukcji stalowych, żelbetowych, elementów prefabrykowanych, dróg z płyt drogowych. Pracę wykonywano przy obiektach przemysłowych, na terenie budowy hut i kopalń. Swoją pracę wykonywał często w godzinach nadliczbowych. W przypadku awarii wnioskodawca nie zajmował się naprawą żurawi, którą przeprowadzały wyspecjalizowane jednostki. Z uwagi liczbę na maszyn, która przewyższała liczbę zatrudnionych operatorów żurawi, w firmie nie dochodziło również do przestojów.

Dowód: - wyjaśnienia wnioskodawcy, 01:03:29-01:17:58;

- zeznania świadka J. W., 00:34:47-00:45:33;
- zeznania świadka C. Z., 00:45:33-00:55:00;
- zeznania świadka Z. Ż., 00:55:00-01:03:29.
- zaświadczenia wojewody (...), k. 54-55, 59-60;
- świadectwo wykonywania pracy zaliczonej do pierwszej kategorii zatrudnienia, k. 56, 57-58, 61-63;
- akt osobowe: angaże , k. 7-8.

W okresie od 15 września 1989 r. do 31 marca 1994 r. wnioskodawca był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w L. na stanowisku operatora żurawia samochodowego.

Przy użyciu żurawi o udźwigu od 10 do 45 ton wykonywał prace polegające m.in. na podnoszeniu, przenoszeniu i opuszczaniu elementów konstrukcyjnych, montażu konstrukcji stalowych, hal przemysłowych, wież kopalnych, rurociągów, demontażu urządzeń, rozbiórce. Pracę wykonywano przy obiektach przemysłowych, na terenie budowy hut i kopalń. Praca operatora wymagała przemieszczania się na tereny poszczególnych budów. Wnioskodawca często pracował w godzinach nadliczbowych. Do jego obowiązków nie należała naprawa żurawi, którą przeprowadzały wyspecjalizowane jednostki. Z uwagi liczbę na maszyn, która przewyższała liczbę zatrudnionych operatorów żurawi, w firmie nie dochodziło do przestojów. W przypadku konieczności przeprowadzenia dłuższych napraw, pracownikom udzielano zaległych urlopów wypoczynkowych na ten okres.

Dowód: - wyjaśnienia wnioskodawcy, 01:03:29-01:17:58;

- zeznania świadka J. F., 00:14:09-00:24:39;
- zeznania świadka G. G., 00:24:39-00:34:47;
- akta ubezpieczeniowe: świadectwo pracy, k. 13.

J. Ł. posiada uprawnienia I kategorii do obsługi żurawi oraz III kategorii do obsługi ładowarek.

Dowód: akt osobowe: opinia, k. 5.

W dniu 10 września 2012 r. J. Ł. złożył wniosek o przyznanie mu prawa do emerytury z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

/bezsporne/

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy J. Ł. zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 wskazanej ustawy, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. 25 lat dla mężczyzn. Emerytura, o której mowa, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Zgodnie zaś z dyspozycją art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 01 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Wiek emerytalny, o którym mowa we wskazanym artykule, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom zatrudnionym w szczególnych warunkach przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.). Z dyspozycji § 4 ust. 1 cytowanego rozporządzenia wynika, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn, ma okres zatrudnienia 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Przy czym, zgodnie z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy, o których mowa powyżej, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Zgodnie z § 22 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń istnieje możliwość udowodnienia zeznaniami świadków okresu składkowego, od którego zależy prawo lub wysokość świadczenia w przypadku braku odmiennych regulacji ustawowych w tym przedmiocie. Dowód ten dopuszcza się pod warunkiem złożenia przez zainteresowanego oświadczenia w formie pisemnej lub ustnej do protokołu, że nie może on przedłożyć odpowiedniego dokumentu potwierdzającego ten okres.

Na gruncie niniejszej sprawy bezspornym było, iż w dacie złożenia wniosku o przyznanie prawa do emerytury wnioskodawca ukończył 60 lat, na dzień 01 stycznia 1999 r. udowodnił wymagane okresy składkowe i nieskładkowe w wymiarze 26 lat, 5 miesięcy i 25 dni, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, zaś z dniem 05 listopada 2012 r. rozwiązał stosunek pracy.

Sporną kwestią wymagającą ustalenia Sądu było natomiast to, czy wnioskodawca posiadał staż 15 lat pracy w szczególnych warunkach. W ocenie Zakładu Ubezpieczeń wnioskodawca nie spełniał warunków wskazanych w treści rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r., albowiem udowodnił niewiele ponad 4 lata stażu pracy w takich warunkach. Ubezpieczony argumentował natomiast, iż w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...)we W. oraz spółce (...)z siedzibą w L. wykonywał pracę odpowiadającą pracy maszynisty ciężkich maszyn budowlanych i drogowych, a tym samym przysługiwało mu prawo do spornego świadczenia.

Dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił, iż J. Ł. wykazał wymagany przepisami prawa staż pracy w warunkach szczególnych.

Sąd miał na uwadze, iż za okres zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...)we W. wnioskodawca posiada świadectwo wykonywania pracy zaliczonej do pierwszej kategorii zatrudnienia, z którego wynika, iż J. Ł. był zatrudniony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku maszynista żurawi samojezdnych kołowych, zaś za okres zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. posiada świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, z którego wynika, iż ubezpieczony świadczył pracę jako operator żurawia samochodowego. Istotne jest jednak, iż treść świadectwa pracy nie jest wiążąca w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych, albowiem nie jest to dokument urzędowy i nie tworzy żadnych praw podmiotowych. Zawiera natomiast oświadczenie wiedzy i podane w nim informacje mogą być zwalczane wszelkimi dowodami (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 1996 r. I PRN 40/96). Wnioskodawca mógł udowadniać okoliczności mające wpływ na prawo do świadczenia

emerytalnego zeznaniami świadków także z uwagi na treść § 22 rozporządzenia z dnia 11 października 2011 r., gdyż zakłady pracy, w których wnioskodawca pracował zostały zlikwidowane.

W odniesieniu do okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...)we W. wnioskodawca wyjaśniał, iż wykonywał prace polegające na podnoszeniu i opuszczaniu materiałów, montażu konstrukcji stalowych, żelbetowych, elementów prefabrykowanych, dróg z płyt drogowych przy użyciu żurawi kołowych. Powyższe znajdowało odzwierciedlenie w zeznaniach świadków J. W., C. Z. oraz Z. Ż., którzy wskazali, iż J. Ł. wykonywał prace montażowe na budowach obiektów przemysłowych, hut i kopalń. Jednocześnie, w ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, iż maszyny takie jak żurawie o udźwigu sięgającym 45 ton należy kwalifikować jako ciężkie maszyny budowlane.

Świadkowie zgodni byli również co do tego, że ubezpieczony wykonywał wskazane prace stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. J. W. zeznał bowiem, iż operatorzy (maszyniści) z uwagi na zapotrzebowanie pracodawcy często wykonywali swoją pracę w godzinach nadliczbowych. Z zeznań C. Z., który w spornym okresie był przełożonym wnioskodawcy oraz Z. Ż. wynikało przy tym, iż J. Ł. nie powierzano innych obowiązków, np. związanych z usuwaniem awarii sprzętu. Z uwagi na dostateczną liczbę maszyn w firmie nie dochodziło również do długotrwałych przestoju.

W ocenie Sądu, sporny okres należy zaliczyć wnioskodawcy do prac wykonywanych w szczególnych warunkach, wymienionych Wykazie A w dziale V pod poz. III w wymiarze 12 lat, 6 miesięcy i 8 dni. W ramach zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...)we W. uwzględnieniu nie podlegał okres przypadający od 01 maja 1979 r. do 29 lutego 1980 r. Z angażu za wskazany okres zgromadzonych w aktach osobowych wnioskodawcy wynika bowiem, iż w tym czasie przedsiębiorstwo nie wypłacało J. Ł. należnego wynagrodzenia.

Sąd zaliczył także wnioskodawcy do prac w szczególnych warunkach okres zatrudnienia od 15 września 1989 r. do 31 marca 1994 r., tj. w wymiarze 4 lat, 6 miesięcy i 6 dni w (...) Sp. z o.o. w L. na stanowisku operatora żurawia samochodowego. Z zeznań J. F. oraz G. G. wynikało, iż również w tym okresie J. Ł. obsługiwał ciężkie żurawie, przy pomocy których wykonywał prace montażowe konstrukcji stalowych, hal przemysłowych, wież kopalnych, rurociągów, a także demontaż urządzeń na terenach budowy.

Świadkowie zgodni byli również co do tego, że ubezpieczony wykonywał wskazane prace stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wielokrotnie świadcząc pracę w godzinach nadliczbowych, na co wskazywał również wnioskodawca. Z zeznań wskazanych świadków wynikało ponadto, że podobnie jak w przypadku pracy w (...) J. Ł. nie powierzano innych obowiązków poza obsługą żurawi. Z wyjaśnień wnioskodawcy wynikało, iż posiadał wprawdzie uprawnienia operatora ładowarki, co wpływało na wysokość wynagrodzenia, jednak w spornym okresie nie obsługiwał ładowarki.

W ocenie Sądu zeznania przesłuchanych w sprawie świadków w całości zasługują na wiarę, są one bowiem spójne, logiczne i korespondują z treścią wyjaśnień wnioskodawcy. Zauważyć w tym miejscu należy, że świadkowie w spornym okresie pracowali razem z wnioskodawcą, a zatem, w ocenie Sądu, posiadali oni z tego tytułu pełne informacje na temat rodzaju i charakteru pracy wykonywanej przez niego w tym czasie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, że J. Ł. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych, tj. prace w warunkach szczególnych, określone w wykazie A działu V, poz. 3, będącego załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przez wymagany okres 15 lat. Tym samym wnioskodawca spełnia wszystkie warunki do przyznania mu emerytury na podstawie art. 184 ust. 1 w zw. z art. 32 ust. 1 ustawy emerytalnej.

Uwagę zwraca jednak, iż zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Jak wynika z akt ubezpieczeniowych wnioskodawcy, wniosek o przyznanie prawa do emerytury został złożony w dniu 10 września 2012 r. Z art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej wynika natomiast, iż prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Art. 184 ust. 2 ustawy emerytalnej w brzmieniu obowiązującym w dacie złożenia przez wnioskodawcę wniosku o przyznanie emerytury przewidywał

dodatkowy warunek przyznania prawa do emerytury w postaci rozwiązania stosunku pracy, co nastąpiło w dniu 05 listopada 2012 r. Tym samym świadczenie przysługiwało wnioskodawcy od dnia 06 listopada 2012 r., jako dnia następnego po dniu rozwiązania stosunku pracy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c. w punkcie I wyroku zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 16 listopada 2012 r. w sprawie (...) w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 06 listopada 2012 r.

W punkcie II wyroku Sąd ustalił, iż organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu prawa do świadczenia.

Zgodnie z art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych stanowi, że jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności .

Zgodnie z treścią art. 118 pkt. 1a ustawy emerytalnej, w przypadku ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego – organ rentowy wydaje decyzję w terminie 30 dni, przy czym za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się dzień wpływu do Zakładu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Istotnym dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy jest zatem ustalenie, czy ZUS przekroczył termin do ustalenia prawa wnioskodawcy do emerytury. Termin ten w niniejszej sprawie wynosił 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (art. 118 ust. 1a ustawy emerytalnej).

Analizując materiał dowodowy sprawy, Sąd poczynił ustalenia celem wyjaśnienia czy organ rentowy przed wydaniem w dniu 16 listopada 2012 r. decyzji wypełnił, w toku prowadzonego postępowania administracyjnego, wszystkie obowiązki nałożone na niego przez kodeks postępowania administracyjnego.

W tej sytuacji przypomnienia wymaga, że zgodnie z art. 66 ust. 4 ustawy systemowej w zakresie prowadzonej działalności organowi rentowemu przysługują środki prawne właściwe organom administracji państwowej. W opisanej działalności zakład stosuje przepisy kodeksu postępowania administracyjnego, administracyjnego a w szczególności winien mieć na względzie:

- obowiązek podejmowania niezbędnych kroków do wyjaśnienia stanu faktycznego (art. 7 k.p.a.);
- obowiązek informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego (art. 9 k.p.a.);
- obowiązek zapewnienia stronom czynnego udziału w postępowaniu administracyjnym i możliwość wypowiedzenia się co do zebranego w sprawie materiału dowodowego (art. 10 k.p.a.).

Zgodnie z art. 75 k.p.a. dowodami w postępowaniu administracyjnym może być wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy i nie jest sprzeczne z prawem (...) a zebrany w sprawie materiał dowodowy organ administracji państwowej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i ocenić” (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 03 lipca 2007 r. , sygn. akt III AUa 1995/06).

Z treści akt ubezpieczeniowych, prowadzonych przez ZUS wynika, iż przed wydaniem decyzji z dnia 03 sierpnia 2012 r. organ rentowy wypełnił obowiązki wymienione w kodeksie postępowania administracyjnego w art. 7, 9 i 10 .

Ubezpieczony bowiem - w toku postępowania związanego z rozpoznaniem wniosku zgłoszonego dnia 10 września 2012 r. miał możliwość udziału w postępowaniu administracyjnym poprzez składanie dowodów w postaci dokumentów.

Analizując materiał dowodowy sprawy nie można pominąć i tej okoliczności, że integralną część postępowania administracyjnego – związanego z rozpoznaniem wniosku o przyznanie renty – stanowiło postępowanie organu rentowego polegające na analizie dokumentów przedłożonych przez skarżącą wraz z przedmiotowym wnioskiem celem wydania decyzji w dniu 16 listopada 2012 r.

W ocenie Sądu, ZUS, wydając zaskarżoną decyzję, nie popełnił błędu, skutkującego odpowiedzialnością za opóźnienie w przyznaniu wnioskodawcy świadczenia.

W rozpoznawanej sprawie okoliczności niezbędne do przyznania wnioskodawcy prawa do żadanego świadczenia zostały wyjaśnione na etapie postępowania sądowego. Dopiero bowiem analiza zeznań świadków i wyjaśnień wnioskodawcy pozwoliła na dokonanie oceny, iż wnioskodawcy przysługuje prawo do wcześniejszej emerytury.

Sumując, Sąd uznał, iż - wydając decyzję w dniu 16 listopada 2012 r. organ rentowy w postępowaniu administracyjnym nie naruszył przepisów i zasad tego postępowania. Tym samym, ZUS nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu prawa do świadczenia.

W punkcie III wyroku Sąd orzekł o kosztach postępowania, kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. Zgodnie dyspozycją cytowanego przepisu, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do dochodzenia praw i celowej obrony. Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na rzecz wnioskodawcy kwotę 60 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (§ 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu).